

[Aage Fogh.]

fritaget for at betale, medens de andre kommer til det. Derfor kan vi godtage det princip, der her er gennemført.

Jeg vil gerne sige til den højtærede finansminister, at en ændring af pristallet i almindelighed, f. eks. ved at undlade indregning i pristallet af skatterne, kan man meget vel gennemføre, og det kan måske være psykologisk rigtigt over for dem, der ikke forstår ret meget af det, det drejer sig om. Sandheden med hensyn til pristallet er, at det, der er af afgørende betydning, er ikke, hvordan pristallet beregnes, men hvordan det benyttes. Derfor har jeg ikke noget imod, at vi ved lejlighed går ind i en forhandling om det. Men jeg tror slet ikke, det er dér, hunden ligger begravet.

Vi vil gerne give lovforslagene en velvillig behandling i udvalget og vil gerne se, om der er mulighed for visse ikke særlig gennemgribende ændringer, og så håber vi på, at disse love vil medvirke til at bringe orden i landets valuta i den tid, vi går i møde.

Formanden: Når jeg har henstillet, at forhandlingen foreløbig skulle dreje sig om dagsordenens punkter 2, 3 og 4, skyldes det, at det er tanken at føre forhandlingen om disse lovforslag til ende i indeværende møde, medens debatten om dagsordenens punkt 1, stabiliseringslånsforslaget, vil blive fortsat i formiddagsmødet i morgen.

Tholstrup: Der er folk, der siger, at det er et lidet misundelsesværdigt job, den nye regering går ind til; den skal overtage et fallitbo, hævdes det. Jeg er ikke enig deri. Danmark er ikke noget fattigt land, tværtimod har vi gode betingelser for at skabe en lykkelig og rig tilværelse for landet. Staten er ikke fallit, selv om visse fejl-dispositioner viser, at det bliver nødvendigt at nedsætte statens forbrug. Jeg skal nøjes med at fremhæve to af de fejl-dispositioner, som de fire gamle partier i det gamle folketing i fællesskab har ansvaret for; folkepensionsloven, som blev gennemført — mod retsforbundets stemmer — uden at der samtidig blev skaffet dækning for de øgede udgifter, og de alt for store tilsagn om offentlig støtte til boligbyggeriet, takket være en lov, som retsforbundet

heller ikke har medansvar for. Vi har gang på gang påvist disse fejl, og når vi i dag går med til at skaffe dækning for de udgifter, som disse love medfører, skyldes det, at vi samtidig får vore synspunkter igennem og vore hovedkrav opfyldt: at de samfundsskabte værdier for fremtiden skal gå i samfundets kasse, og at de arbejdsskabte værdier i større udstrækning beholdes af dem, der frembringer værdierne. Med andre ord, der bliver større orden i den offentlige økonomi.

Vi ønsker ikke tvangsopsparing, fordi vi tror, at staten er bedre til at spare, end folk selv er, tværtimod, men ganske simpelt fordi statens salg af obligationer ikke kan holde trit med statens udlånsvirksomhed. Statsgivne løfter om lån skal jo indfries, og salget af statsobligationer må opretholdes, hvis vi skal undgå store skatteforhøjelser, som ellers var uundgåelige. Altså er vi gået med til at gøre obligationskøb obligatorisk i to år, dog således at der i fremtiden vises en sådan tilbageholdenhed med lånetilsagnene, at der derefter højst kan blive tale om frivilligt salg af obligationer til at klare det, indtil en fuldstændig afvikling af boligstøttelovene har fundet sted. Der er jo en vis mening i, at statens udlån skaffes til veje gennem statsindlån og ikke skal dækkes gennem skatter eller afgifter. Vi mener fortsat, at det bliver billigere at bygge med privat finansiering end med offentlig, og vil arbejde for at nå tilbage til sådanne normale og sunde forhold.

Forudsætningen for tilstedeværelsen af tilstrækkelige private midler er en større opsparing, som igen forudsætter en mere stabil pengeverdi, med andre ord, at vi får standset inflationen, og det er da også det væsentlige i det fællesprogram, den nye regering er blevet enig om. Der er et par små tilløb i de i forgårs fremsatte lovforslag, men det væsentlige bidrag til standsning af inflationen er det kommende forslag om grundstigningsskyld fulgt op af et forslag om fuld grundskyld.

De nu foreliggende lovforslag tager sigte på at overflødiggøre finansministrenes overtræk eller pengeudpumpning, om man vil, og andre forslag går ud på at begrænse den prisstigning, som normalt altid følger skatte- og afgiftsstigninger.

Når man standser inflationen, vil sparevil-